

Τις ζεστές νύχτες, τα άστρα λάμπουν στον ουρανό και θες να καθίσεις έξω και να παίξεις με τις ώρες. Υπάρχουν όμως και οι κρύες νύχτες, όταν το φεγγάρι κρύβεται και δεν εμφανίζεται καθόλου. Ποιες σου αρέσουν περισσότερο;

Η νύχτα για την οποία θα μιλήσουμε σήμερα ήταν κρύα, ιδανική για να καθίσεις σπίτι με μια ζεστή σοκολάτα ή για να κουρνιάσεις στο κρεβάτι ακούγοντας ένα παραμύθι...

«Αχ, Τάσι!» αναστέναξε η Αλέξια κοιτώντας τον ουρανό από το παράθυρό της. «Τι σκοτεινή νύχτα!»

Ο αδερφός της δεν απάντησε. Ήταν απασχολημένος να κουμπώνει την πιτζάμα του με μεγάλη δυσκολία, όπως συμβαίνει όταν είσαι πέντε χρονών...

«**Τάσι, κοίτα με, σου μιλάω!**» παραπονέθηκε η Αλέξια.

«Γιατί έχεις τόσα νεύρα σήμερα;» διαμαρτυρήθηκε ο αδερφός της. «Από την ώρα που γυρίσαμε από το σχολείο δεν ήθελες ούτε να παίξουμε μαζί κι έφαγες και το τελευταίο μπισκότο σοκολάτας. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, κορόιδεψες τον Ρόκι. Να ξέρεις ότι στενοχωρήθηκε πολύ...»

Εκείνο το πρωί ο Ρόκι είχε πάει για κούρεμα και ο κομμωτής το είχε παρακάνει... Ο Ρόκι έμοιαζε με κανίς! Ντρεπόταν και είχε περάσει όλο το απόγευμα κρυμμένος πίσω από τον καναπέ, χωρίς όρεξη για παιχνίδια. Τώρα μόλις που φαινόταν η φούντα της ουράς του κάτω από το κρεβάτι.

Ξάφνου η Αλέξια ανακάθισε στο κρεβάτι της και άρχισε να κλαίει. Ο Τάσι την κοίταζε με τα μάτια γουρλωμένα, χωρίς να ξέρει τι να κάνει.

«Όλα μού πάνε στραβά!» έλεγε η Αλέξια κλαίγοντας με λυγμούς.

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησε ο Τάσι έκπληκτος. Εκείνου του φαινόταν ότι στα οχτάχρονα κορίτσια όλα πήγαιναν τέλεια.

«Γιατί είμαι πολύ κοντή! Και στη γυμναστική οι αρχηγοί των ομάδων μπάσκει δεν με θέλουν στις ομάδες τους! Με αφήνουν τελευταία, γιατί διαλέγουν πρώτα όλους τους ψηλότερους! Με λένε “νάνο”!»

Ο Τάσι κοίταξε την αδερφή του στενοχωρημένος. Είναι τρομερό όταν τα άλλα παιδιά σε κοροϊδεύουν...

«Ούτε η δική μου μέρα πήγε καλά...» αναστέναξε ο Τάσι. «Μου είπαν ότι μιλάω σαν μωρό. Μόνο και μόνο επειδή δεν λέω καλά μερικές λέξεις. Δεν μπορούσα να πω **“πίτζα”**».

«Ε; Τι δεν μπορούσες να πεις;» ρώτησε η Αλέξια με τα μάτια της ακόμα γεμάτα δάκρυα.

«Αυτό που τρώμε στο σπίτι όταν δεν έχουμε σχολείο, εκείνο το στρογγυλό πράγμα που βγαίνει από τον φούρνο κι έχει ντομάτα και τυρί!» εξήγησε ο Τάσι νευριασμένος.

«Α!... Πίτσα. Ναι, πάντα δυσκολεύεσαι με αυτή τη λέξη. Αλλά γιατί μιλούσατε γι' αυτό το θέμα;»

«Η κυρία μάς ρώτησε ποια είναι τα αγαπημένα μας φαγητά. Και είπα επίσης **“ψαροκορ... κορ... ψαροκορκέτες”**».

Η Αλέξια χαμογέλασε.

«Ψαροκροκέτες, Τάσι».

«Και όλοι γέλασαν μαζί μου», συνέχισε ο Τάσι και κάθισε στο κρεβάτι της αδερφής του. «Η κυρία τούς είπε να σταματήσουν, αλλά δεν σταμάτησαν.

Ο Λουίς Γκαφίν με ακολουθούσε στην αυλή και μου έλεγε: “Είσαι μωρό, είσαι μωρό, μιλάς σαν μωρό!”»

Ο Τάσι κοκκίνισε από ντροπή καθώς το θυμήθηκε. Η Αλέξια σκούπισε τα δάκρυά της και αγκάλιασε τον αδερφό της.

«**Εγώ θα σε βοηθήσω**, Τάσι. Σύντομα θα μιλάς μια χαρά, θα δεις. Αν θες, μπορούμε να λέμε γλωσσοδέτες. Ξεκινάω εγώ: **Άσπρη πέτρα ξέξασπρη κι απ’ τον ήλιο ξεξασπρότερη. Ο παπάς ο παχύς...**»

